

med. At derimod Svejts har tiltraadt Konventionen, er ganske naturligt, da der tales Tysk, Fransk og til Dels Italiensk. Af de øvrige europæiske Stater findes der kun 2, der have tiltraadt den, nemlig Luxemburg, hvor det tyske Sprog er overvejende, og det franske Sprog kun tales i ringe Grad, og den lille Stat Monaco, hvor der tales Fransk og Italiensk; men uden for Europa er, saa vidt jeg ved, Haiti i Amerika den eneste Stat, der har tiltraadt Konventionen, og der tales dels Spansk og dels Fransk, men Portugal har f. Eks. ikke tiltraadt Konventionen, og det portugisiske Sprog er dog meget udbredt uden for Europa, f. Eks. i Brasilien, men Portugal er som sagt ikke med. Det er derfor ret interessant at lægge Mærke til, hvilke Stater der ikke have tiltraadt Konventionen, det er de engelsktalende Stater i Nordamerika, og saa er der Østerrig-Ungarn i Europa; at Østerrig-Ungarn ikke har tiltraadt Konventionen er ganske i sin Orden. Ungarn har sit eget Sprog, og desuden findes der inden for Østerrig-Ungarn en Mængde mindre Sprog; det er et meget sammensat Land i sproglig Henseende. Rusland er heller ikke med, det er ogsaa et meget sammensat Land i den Henseende. Saa kommer alle de mindre Stater med særlige Sprog; foruden de 3 nordiske Riger, Grækenland, Holland, Portugal, som allerede er nævnt, Rumænien, Serbien og Tyrkiet. Forklaringen ligger saa overordentlig nær, at i næsten alle mindre Lande, som have særlige Sprog, er det meget let at oversætte fra det store Verdenssprog til det lille, men det omvendte er ikke Tilfældet. Selv om der kommer en nok saa udmærket Forfatter, hvilket kan tænkes og ogsaa er Tilfældet, i et mindre udbredt Sprog, saa er det vanskeligt for ham i et større Land at finde en Oversætter, en, der er et saa lidet udbredt Sprog saa mægtigt, at han kan omplante et Værk i sit Modersmaal. Jeg tror derfor, at Partiet ikke er ganske lige, og skal man saa smaa Stater til i større Antal at slutte sig til Konventionen, saa maa man ændre den i visse Punkter, jaaledes at det ene opvejer det andet, at der gives disse mindre Stater med særlige Sprog visse Forrettigheder, for at Rigevægten kan tilvejebringes. Hvorledes det skal gøres, er vistnok en vanskelig Opgave. Da jeg i Sommer var i Bern, var jeg oppe i Bureauet for at tale med bettes Embedsmænd derom, fordi de ere sagkyndige i særlig Grad, og de indrømmede mig ogsaa, at de selv havde tænkt paa noget saadant, men at de ikke vare komne til noget Resultat. Jeg har selv tænkt derover; jeg har ogsaa min Mening, men jeg skal vel

vogte mig for at komme frem med den, før end den er videre prøvet. Det er muligt, at det i Tiden kan findes, men hvor skal det findes, og hvorledes skal det gennemføres? Det kan naturligvis kun ske paa en international Konference, hvortil de Stater, der have tiltraadt Konventionen, sende delegerede. Og saa bliver Spørgsmaalet om den taktiske Fremgangsmaade. Skal Sagen først forhandles med enhver af de smaa Stater? Skal Danmark heuvende sig til enhver af dem og sige: Vilde I gaa med til Konventionen, saa gaa vi ogsaa med, men vilde I ikke, saa blive ogsaa vi staaende udenfor? Hvilken af de to Veje skal man vælge? Den første ærede Taler, som har været Medlem af en Kommission i Kristiania, har, saa vidt jeg forstod ham, nærmest stillet sig paa det Standpunkt, at Danmark ikke bør tiltræde Konventionen, før Norge gaar med. Men hvad der finder Sted mellem Danmark og Norge, finder mulig ogsaa Sted mellem andre Stater, der staa hinanden mere eller mindre nær i sproglig Henseende, og det ligger derfor nær at undersøge Spørgsmaalet i dets Almindelighed. Altsaa, hvilken Taktik skal man følge? Skulle de mindre Stater blive staaende udenfor, indtil de kunne blive enige om at træde ind paa en Gang, og saa se at faa visse Vædringer i Konventionen, eller skulle de være saa beslutsomme at træde ind saa vidt muligt alle sammen straks og saa se i Forening at faa saadanne Vædringer i Konventionen? Det forekommer mig, at den sidste Fremgangsmaade er den mest praktiske. Skal den ene Stat vente paa den anden, gaar det, ligesom naar to staa uden for en Dør, og ingen af dem vil gaa ind først; det kan tage meget lang Tid. Hvis man derimod kunde faa de mindre Stater til stadigt flere og flere at træde ind i Konventionen, vilde man snart komme til et Resultat. Det tror jeg, man fra alle Sider er enig om, at det er kun et Tidsspørgsmaal, naar de civiliserede Stater, som endnu ikke have sluttet sig til Konventionen, maa komme til at gøre det. Det er i det hele taget et Retsfremfærdigt at faa saa mange Stater som muligt ind under en fælles Ordning, og det er set fra den Side, at jeg vil ønske, at de smaa Stater og først og fremmest ogsaa Danmark ville slutte sig til Konventionen.

J. Scavinius: Det er jo tredje Gang, at dette Forslag, i alt væsentligt usforandret, forelægges Riksdagen. Der er imidlertid sket nogle Forandringer i det siden i Fjor, nogle Forandringer, der dels gaa